

EŞRAF MI HALK MI ?

Bilim ve teknolojideki gelişmelerin tüm engelleri aştığı ve iletişim anlamında sınırların kalktığı bilgi toplumlarında dilin bozulması kaçınılmazdır. Dilin canlı olması gerekliliği ilkesinden yola çıkarsak topluma yön veren kişi, kurum ya da kuruluşlar nasıl bir duruş sergilemelidir?

Bizde kendini eşraftan sayan bazı kişiler nedense konuşurken yabancı dilden, ki batı dilleridir, yabancı sözcükler kullanarak kendilerini farklı bir havada gösterme telaşı içindedirler. Buna medya organları, akademik çevreler, aydınlar, siyasetçiler vs. -kendini halkın önünde gören herkes- bu alafanga hastalığının içerisinde. İnsana tepeden bakma huylarından bir türlü vazgeçmezler ve hayatları boyunca halkı küçük görürler.

Hepimiz anımsarız Servet-i Fünun dönemini. Aydın olmak için Fransızca bilmek şarttı. Dönemin sosyetaesi bu konuda öyle abartılı davranışlar sergiliyorlardı ki ne kişilikleri kalıyordu ne de kimlikleri: Döneme ait bazı kullanımları paylaşmak istiyorum: 1- Bosphore'ıma egypte kaçtı, öhö j'ai dit, öhö j'ai dit köp oğlu n'est pas sorti. Zamane cıngılı : 2- Jardenlerde gezerim müzikayı dinlerim, eteymi sık tutarak ben pronemad ederim, matmazeller mösyöler kolkola gezinirler, aşku sevdadan bahsedip ezilip büzülürler. Örnekler özellikle Fransızca'dan seçilmiştir. Zira olayı doğru ele alabilmemiz için süreci iyi analiz etmemiz gerekiyor. Bu sakat anlayış maalesef günümüzde de devam etmektedir. Konuyu somutlaştıracak olursak halkın sözcükleri yanlış seslettiğini ve yanlış anlamda kullandıklarını söylerler. Onlara göre yabancı dilden giren sözcük aynen kalmalı ve kendi anlamıyla kullanılmalı! Örneğin Fransızca; charge/şarj/nf : yük. Elektronik aygıtların pillerini doldurmak için kullandığımız terimdir. Eşraf bunun için "Şarz" denilmesini hazmedemiyor. Türkçede "rj" sesleri sonda bir arada olmaz. Halk "rj" sesine yerine "rz" sesini kullanmayı yeğlemektedir. Zira halk "rz" sesine aşınadır. Örneğin tarz, farz kelimeleri gibi. Fransızca sesletime sahip olmayan insanlardan böyle bir beklentiye girmek akla zarar! Biz bir Avrupalıyı "gelemiyogum", dediği için onu topa tutuyor muyuz? Batının cansiperane savunucugunu yapanlar niçin söz konusu doğu menşeli bir kelime olduğunda görmezden gelmektedirler. Örneğin Arapça'da "P" ve "Ç" sesi yoktur. Bunların içinde geçtiği sözcükleri niçin olduğu gibi almıyoruz da batıdan dilimize girmiş kelimeleri aynen benimsiyoruz? Niçin Arapça kökenli (*kitāb*'a كتاب ك) kitap, (*şinf*'a صنف) sınıf veya Farsça kökenli (bāğça باغچه چه bahçe, (hamşıra همشريه hemşire, (süttaş) kardeş, özellikle kız kardeş, (āfirin نرفاء övgü, kutsama, alkış) aferin, afsāna مناسفا büyü, masal) efsane derken sesimiz çıkmıyor da şarja şarz dendiğinde kıyamet kopuyor?

Esasında dil alanında uzman kişilerin görüşlerine yer vermek yerine satılmış kalemlere, satılmış şahsiyetlere önem veriyoruz.. Yabancı dilden gelen sözcüğü siz nasıl kullanırsanız kullanın halk benimsemediği sürece yazdıklarınız, makalelerinizde ve kitaplarınızda kalacaktır.

Biraz insancıl olup halka değer vermeliyiz. Halka rağmen halkçılık olmaz, olamaz, olmamalıdır da! Binlerce yıllık süreç içerisinde oluşmuş bir yapıyı bencil ve tatminsiz duygularla yıkamazsınız. Dikkat ediniz o küçümsediğiniz halkın sözlü edebiyatı öyle gelişmiştir ki tefe koyar oynatır adamı da ruhunuz duymaz.